Ми знаєм — іграшки потрібні дітям.
В захопленні дитячому народи
Тих іграшок немало наробили,
Катами ставши власної свободи.
Вдягли на лоба дурневі корону,
Помазали і повели до трону.

Ті королі сидять собі на троні
Урівень з небом і його зірками
І думають у вишині принадній,
Що з ласки божої керують нами.
Ви помиляєтесь у власній славі —
Ви не пани вже, а ляльки трухляві!

Світ повнолітнім став. Коли мужнієш,
Не дбаєш вже про іграшки дитячі.
Геть з тронів, королі! З голів корони
Мерщій скидайте, телепні ледачі!
І не баріться, не жартуйте з нами,
Бо зіб'ємо їх разом з головами!

Так станеться. Удар тії сокири,
Що на паризькому майдані грянув,
То тільки перша блискавиця бурі,
Що налетить невдовзі на тиранів,
В ній грізний вирок світові старому,
А я — не перший гуркіт її грому!

Стара земля обернеться на хащі,
І королі завиють в них, мов звірі.
Ми будем радо гнати їх, як здобич,
Під постріли рушниць дошкульно-щирі,-
І кров'ю їх напишем серед неба:
"Світ вже змужнів — йому ляльок не треба!"